

V. JÉZUS FÖLDI ÉLETÉNEK MISZTÉRIUMAI

**Isten az Istentől, Világosság a Világosságtól,
valóságos Isten a valóságos Istentől,
született, de nem teremtmény, az Atyával egylényegű,
és minden általa lett.
Értünk emberekért, a mi üdvösségünkért
leszállott a mennyből.**

**aki fogantatott Szentlélektől,
született Szűz Máriától;**

**Megtestesült a Szentlélek erejéből
Szűz Máriától, és emberré lett.**

- 1./ Jézus Krisztus életének, misztériumai (titkai), közösségünk Jézus misztériumaival
- 2./Jézus születésének, gyermekségének rejtett misztériumai
- 3./ Jézus nyilvános életének misztériuma: keresztsége, megkísértése
- 4./ Isten Országának, meghirdetése, és jelei

1./ Jézus Krisztus életének misztériumai, közösségünk Jézus misztériumaival

Hitvallásunk semmit sem mond kifejezetten Jézus rejtett életének titkairól, misztériumairól, de Jézus megtestesülését és húsvétját érintő részei megvilágítják Krisztus egész földi életét, születését, halálát és föltámadását is. Nemcsak názáreti életét, hanem nyilvános életének egy részét sem írták le, de amit megírtak, azt azért írták le „*hogy higgyétek: Jézus a Messiás, Isten Fia, s hogy a hit által életetek legyen az ő nevében*” (Jn 20,31). (KEK 514) Az őt követő tanítványoknak, mivel emberek voltak, először el kellett jutniuk a hitre, s amikor megismerték őt, csak akkor voltak képesek meglátni misztériumait egész földi életében. Embersége ezt a titkot, mint egy lepel elfedte, teljesen csak feltámadása után a Szentlélek segítségével fedezik fel megváltói küldetésének misztériumait, istenségét, istenfiúságát, ahogy azt gesztusain, szavain, tettein, csodáin keresztül kinyilatkoztatta: „*benne lakik testileg az istenség teljessége*” (Kol 2,9). (KEK 515)

Krisztus egész élete az Atya kinyilatkoztatása, szavai és cselekedetei, csendje és szenvedése, ahogyan élt és beszélt mind ezt fejezte ki: „*Aki lát engem, látja az Atyát*” (Jn 14,9) Az Atya akaratát teljesítette életének minden pillanatában, hiszen maga az Atya szól: „*Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok*” (Lk 9,35). (KEK 516) Krisztus egész földi élete a tanítás és a megváltás misztériuma volt; azt a célt szolgálta, hogy a bukott embert visszavezesse eredeti hivatásába. (KEK 518) A betlehemi születése, gyermeki engedelmissége szüleinek, názáreti szegényes, csendben megélt munkás élete mind-mind ragyogó példa emberi életünk megéléséhez. Ez az oka annak, hogy Krisztus áthaladt az élet különböző korszakain és ezáltal minden embernek megadta az Istennel való közösség mintáját. Krisztus az életet nem saját maga részére élte, hanem értünk, a mi üdvösségünkért, egészen a haláláig (1Kor 15,3) és a „*megigazulásunkért*” (Róm 4,25). (KEK 520-521) Jézus megmutatja a „*tökéletes embert*”, aki arra hív, hogy kövessük őt imáinkban, tetteinkben, szegénységünkben, nélkülözésünkben, üldöztetésünkben és halálunkban is. (KEK 562)

2./ Jézus születésének, gyermekségének rejtett misztériumai

Ahogy mi is életünk nagy eseményeire jó előre felkészülünk, ugyanúgy Isten is Fiának földre jövetelét évszázadokon keresztül készítette elő. Az Ószövetség szertartásai, áldozatai, előképei mind Krisztusra irányulnak, őt hirdetik a próféták, róla jövendölnek, és ez várakozást ébresztett az emberek szívében. (KEK522)

Keresztelő János, az Úr közvetlen „előfutára” szinte megnyitja az utat a Megváltó előtt, aki már anyja méhéből köszönti az ő eljövételét. Később pedig hirdeti, hogy ő az „*aki elveszi a világ bűneit*”, és vértanúságával tesz tanúságot róla. (KEK 523)

Az Egyház évenként visszatérő adventi liturgiája is erre hívja fel a figyelmet, hogy így a hívők is bekapcsolódhatnak az első eljövételének előkészítésébe (mintegy kilépve az időből, jelenvalóvá teszi azt,) és vágyakozzanak Krisztus második eljövételére, Keresztelő János szavaival: „*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem*” (Jn 3,30). (KEK 524)

Az első emberpár vétkének oka az volt, hogy nem bízva Teremtőjükben, nagyok akartak lenni, istenné akartak válni önmaguk erejéből. A megváltás titka éppen ebben rejlik, Isten Fia, Jézus értünk vállalva a kicsinységet, alázatosságot, engedelmisséget, szegény családba születik, egy istállóban, s születésének első tanúi is egyszerű pásztorok voltak. Nincs arany, bíbor, fény, s dicsőség is csak az angyalok és az egyszerű emberek ajkán szólal meg. (KEK 525) Isten Országába történő belépés feltétele az „**alázat**”, a kicsinység, sőt „*újra kell születni*”. (Jn 3,7) Istenből kell születni, hogy Isten fiává legyen. Ez a misztérium teljesedik be bennünk is, a keresztség misztériumában, amikor Krisztus születik meg bennünk, hogy átformáljon minket. Ez a „csodálatos csere” Jézus születésének misztériuma, amely által nekünk ajándékozta istenségét (KEK 526), amely lehetőséget ad arra, hogy benne éljünk, és ő bennünk éljen vagyis, hogy egyek legyünk vele. (KEK 521) Jézus **körülmetélése** jele annak, hogy alávetette magát a Törvénynek, besorolták Ábrahám utódai közé, Ez a mozzanat előképe a mi keresztségünknek. (KEK 527) Simeon és Anna a vele való találkozásban felismerik, mint a „*nemzetek világosságát*” és a „*jelet, amelynek ellene mondanak*”. A fájdalom kardja, amit Máriának jövendölnek, előre hirdeti azt a felajánlást, amelyet a kereszten tesz majd, a világ üdvösségéért. (KEK 529)

Az **Epifánia**, istensége kinyilvánításának ünnepe a bölcsek hódolatával kezdődik; a zsidók királyának imádásával, melyet a messiási csillag fénye jelez, hogy nemzetek királya lesz a született gyermek, ahogy az Ószövetség hirdeti. „*A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be*”. (Jn 1,11) Ez jelzi azt is, hogy nemcsak ez a menekülés lesz Egyiptomba, a betlehemi gyermekgyilkosság elől, hanem Jézus egész élete üldözések közepette telik el, s övéi is részesedni fognak az ő sorsában. Jézus visszatérése Egyiptomból pedig a mózesi kivonulásra emlékeztet, itt azonban Jézus már végleges szabadítóként jelenik meg. (KEK 530)

Jézus gyermeki és fiatal életéről csak annyit tudunk, hogy engedelmeskedett szüleinek, „*gyarapodott bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt*” (Lk 2,52).

Élte egy falusi közösség mindennapos életét, minden látványosság nélkül, dolgozott kézművesként, részt vett a zsidó közösség vallási életében, ahogy szokás volt. Tökéletesen teljesítette a IV. parancsot anyjának, és nevelő apjának engedelmeskedve, mely előrevetítette feltétlen engedelmisségét Atyja iránt a Getszemáni kertben: „*Ne az én akaratom...*” (Lk 22,42). Ebben is helyreállítva azt, amit Ádám engedetlensége lerombolt. A názáreti ház rejtett élete megtanít bennünket a családi élet fontosságára, szentségére és értékére, Jézus itt végzett munkája megtanítja számunkra a munka fegyelmét és áldását. Rejtettsége a hallgatásra tanít, a csendre, Istenre figyelésre. (KEK 564) Ezt a hallgatást csak Jézus megtalálása a templomban töri meg, amely előre vetíti Jézus küldetését, életének misztériumát, s bár Mária és József nem értették meg szavait, de hitben elfogadva Mária „*megőrizte a szívében*” a hosszú évek alatt, amíg Jézus csendes, hétköznapi, munkás életét élte. (KEK 534, 565)

3./ Jézus nyilvános életének misztériuma: keresztsége, megkísértése

Istenségének kinyilvánítása (**Epifánia**), és a rejtett életből való kilépés a Jordán folyónál kezdődik, amikor János megkereszteli hirdetve a „*bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára*” (Lk 3,3).

A bűnösök, vámosok, katonák, farizeusok, és szadduceusok, utcanők sokasága között „*akkor eljött Jézus*”. János vonakodik megkeresztelni, azonban Jézus biztatta őt, és felvette tőle a keresztséget. A Szentlélek ekkor galamb képében szállt Jézusra és a mennyből szózat hallatszott: „*Ez az én szeretett Fiam*” (Mt 3,13-17).

A keresztség felvétele besorolja őt a bűnösök közé, így válik a szenvedő *Szolgává*, aki elfogadja küldetését és ezzel ő lesz „*az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét*” (Jn 1,29). (KEK 535) Ez a tette előrevetíti szenvedését és halálát, hiszen azért jött, hogy alávetve magát teljesen Atyja akaratának, szeretetből vállalja magára a halál keresztségét a bűnök bocsánatára. Kereszteléskor ezért megnyílik az ég, amelyet Ádám bűne bezárt, s amikor Jézus a vízbe lép, a Lélek Jézuson keresztül megszenteli azt – ez az **új teremtés előjátéka**. (KEK 536) Keresztségünkben mi is azonosulunk a szentségi Jézussal, be kell lépünk a bűnbánat és a megalázkodás misztériumába, hogy vízből és Szentlélekből újjászülethessünk. Meg kell halni a régi embernek, hogy újjászülethessünk az Atya fogadott fiaivá Jézusban, a Szentlélek által.

Az evangéliumok beszélnek arról, hogy Jézust a keresztség felvétele után „*a Lélek a pusztába vitte őt*” (Mk 1,12), és ott marad 40 napig éhesen; a vadállatok között élt és angyalok szolgáltak neki. Ennek az időszaknak a végén kísérti meg őt a Sátán háromszor, hogy próbára tegye fiúi kapcsolatát Istennel. Ezek a kísértések összefoglalják az Ádámot ért (és minden embert érő) kísértéseket, amelyeket Jézus mindháromszor visszaver, éppen az Írások szavával. (KEK 538) Jézust nyilvános működése idején, az emberek részéről is ugyanezek a kísértések érik, s ugyanezek a mondatok hangzanak el, amit itt az ördög mond. A *szeretet útja* azonban a kilátástalan helyzetekben is az, hogy Isten mindig megment bennünket; bárhogyan, bármikor, mert szeret, és az örök létezésünket akarja. Ezzel Krisztus **helyettünk** győzte le a kísértőt: „*Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt*” (Zsid 4,15). (KEK 540) Jézus az új Ádám, aki hűséges maradt mindabban, amiben az első emberpár elbukott a kísértésben.

4./ Isten Országának meghirdetése és jelei

Miután Keresztelő Jánost fogságba vetették, Jézus elindul Galileába, hogy hirdesse Isten evangéliumát, örömhírét: „*Beteljesedett az idő és elközelgett az Isten országa; tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumnak*” (Mk 1,14-15). Az Atya akarata pedig az, hogy isteni életében részesítse az embert, úgy hogy Fia Jézus Krisztus körül közösségbe gyűjti őket, s ez a közösség az Egyház lesz, mely itt a földön ennek az országnak a csírája és kezdete. (KEK 541, 567)

Ebbe az országba minden ember meghívást kap, ez az az ország, amelyet kezdetben Izrael gyermekeinek hirdettek, de arra hivatott, hogy minden népből és nemzetből mindenkit befogadjon. Ehhez azonban el kell fogadni Jézus igéjét. Ez az ország a szegényeké és a kicsinyeké, vagyis azoké, akik alázatos szívvel fogadják azt. (KEK 543-544)

Az Atya a kicsinyeket méltatta arra, ami rejtve maradt a bölcsek és okosak előtt. Jézus a jászoltól a keresztségig osztozott a szegények életében, sorsában, közletről ismerte a szegénységet, az éhséget, a szomjúságot, és a nyomort. Országának asztalához hívta a bűnösöket is: „*Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket*” (Mt 9, 13). Ehhez azonban megtérésre van szükség, amely nélkül nem lehet belépni ebbe az országba, ahol azonban egyetlen megtérő bűnösnek is határtalanul fognak örülni. (KEK 545) Tanítását példabeszédeken keresztül fejtette ki, ezért beszél Isten Országáról, lakomáról, vagy a jó földbe hullott magról. Ez a közlési mód korának sajátos kifejezési formája volt. A döntés mindenki számára radikális választást jelent, tettekre van szükség, s mindenkinek saját magában kell eldönteni hova tartozik, vagy jól használja-e azokat a „talentumokat,” amelyeket kapott. Azok számára viszont akik „*kívül*” maradnak, mindez rejtve lesz; nem értik meg titkait, amiről Jézus beszél. (KEK 546)

Már a próféták megjövendölték, hogy milyen jelek fogják kísérni a Messiás eljövételét. Jézus szavait számos „**csoda és jel**” igazolta, melyek bizonyították, hogy ő az akit előre jeleztek, hogy ő az Atya küldötte, ő az Isten Fia. Ezeket nem azért vitte végbe, hogy csodálják őt, sem a kíváncsiság kielégítésére, sem azért, hogy itt a földön megszabadítson minden embert a nyomorúságából. Ő azt akarta, hogy higgyenek benne, hiszen sokkal nagyobb nyomorúságból akarja kiszabadítani az embert: a Sátán rabságából, amely minden rossznak az okozója.

Ezt vetítik előre, amikor „ördögöket” űz ki, hiszen neki hatalmas van az „evilág fejedelme” fölött, amelyet a kereszten győz le véglegesen (Mt 12,28). (KEK 549. 550)

Nyilvános életének kezdetén tizenkét férfit választ ki, hogy részt vegyenek küldetésében, részt ad nekik hatalmából is, hogy hirdessék Isten Országát, és hogy gyógyítsák a betegeket. (KEK 551) Ők mindörökké Krisztus országához tartoznak, és általuk vezeti majd az Egyházát is (Luk 9,2), így vonja be Isten az új teremtés munkájába az embert.

Szent Ferenc: A meg nem erősített regula (Regula non bullata, 1 Reg)

Nagyon vigyázzunk, nehogy olyanok legyünk, mint az út mentén fekvő föld: köves és tövises, miként az Úr mondja az evangéliumban: a mag az Isten igéje. Ami az útfélre esett és eltapostatott, azokat jelenti, akik hallgatják az igét, de nem értik meg; és azonnal eljön az ördög és elragadja, ami szívükbe vettetett és kiveszi az igét a szívükből, nehogy hívén üdvözüljenek. Ami pedig a köves talajra hullott, azok, akik, midőn hallják az igét, mindjárt örömmel fogadják azt. Mikor azonban az ige miatt szorongatás és üldözés támad, tüstént megbotránkoznak, mert nincsen bennük gyökere, hanem csak a pillanatnak élnek: egy ideig hisznek és a kísértés idején elpártolnak. Ami pedig a tövises közepre esett, azokat jelenti, akik hallgatják Isten igéjét, de az élet gondjai, a világ viszontagságai, a gazdagság csalárdságai és a rendetlen kívánságok elfojtják bennük az igét, s így az gyümölcstelenné válik. Ami pedig jó földbe esett, azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatván az igét, megértik és megtartják azt magukban, és gyümölcsöt hoznak állhatatosságban.

(1Reg 22,10-17)

Szent Ferenc: A Boldogságos Szűz üdvözlése

Üdvözlégy, Úrnőnk,
szentséges Királynénk,
Istennek szent szülője, Mária,
ki szűz lévén templommá lettél,
és választottja a szentséges mennyei Atyának,
ő szentelt meg téged szentséges szerelmes Fiával
és a Vigasztaló Szentlélekkel.
Minden kegyelem teljessége és minden jószág
lakozott és lakozik tebenned.
Üdvözlégy te, Isten palotája;
Üdvözlégy te, az ő lakozó sátra;
Üdvözlégy te, az ő lakóháza.
Üdvözlégy te, az ő palástja;
Üdvözlégy te, az ő szolgálója;
Üdvözlégy te, az ő anyja,
legyetek üdvözölve ti, szent erények mind,
kik a Szentlélek kegyelméből és megvilágosításából
a hívek lelkébe ereszkedtek,
hogy a hitetleneket Istenben hívő emberekké
formáljátok át.

M E L L É K L E T

KEK 514 Sok dolog, ami érdekes lehetne Jézussal kapcsolatban az emberi tudásvágy számára, nem szerepel az evangéliumokban. Szinte semmit sem mondanak názáreti életéről, sőt még nyilvános életének nagy részéről sem. Amit viszont megírtak az evangéliumokban, azért írták, „*hogy higgyétek: Jézus a Messiás, Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen az ő nevében*” (Jn 20,31)

KEK 515 Az evangéliumokat olyan emberek írták, akik az első hívők közé tartoztak, és akik közölni akarták a hitet másokkal. Mivel a hitben tudták, hogy kicsoda Jézus, ezért egész földi életében szemlélni és másokkal is láttatni tudták misztériumának nyomait. Jézus életében minden – a pólyájától, amibe születésekor betakarták, az eceten át, mivel a kereszten itatták, egészen az arcát takaró kendőig, amit föltámadása után a sírban hagyott – az ő legbensőbb misztériumának a jele. Cselekedetei, csodái, szavai által vált nyilvánvalóvá, hogy „*benne lakik testileg az istenség teljessége*” (Kol 2,9). Embersége „*szentségként*”, azaz istenségének és az általa hozott üdvösségnek jele és eszközeként jelenik meg: ami az ő földi életében látható volt, az istenfiúságának és megváltói küldetésének láthatatlan misztériumára utalt.

KEK 516 Krisztus egész élete az Atya *kinyilatkoztatása*: szavai és cselekedetei, hallgatása és szenvedése, magatartása és beszédmódja. Jézus elmondhatja „*Aki látott engem, látta az Atyát*” (Jn 14,9); az Atya pedig „*Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok*” (Lk 9,35). Mivel a mi Urunk azért lett emberré, hogy teljesítse az Atya akaratát, misztériumának legapróbb részletei Isten irántunk való szeretetét nyilatkoztatják ki.

KEK 517 Krisztus egész élete a *megváltás* misztériuma. A megváltásban elsősorban a kereszten kiontott vér által részesülünk, de ez a misztérium Jézus egész földi életében tevékeny: már megtestesülésekor, amikor szegénnyé lett, hogy bennünket szegénysége által gazdaggá tegyen, rejtett életében, mely engedelmességével kiengeszteli a mi engedetlenségünket; szavában, mely megtisztítja hallgatóit; gyógyításaiban és ördögüzéseiben, amelyekben „*magára vette gyöngeségünket, és betegségeinket hordozta*” (Mt 8,17); és föltámadásában, mellyel megigazulást adott nekünk.

KEK 518”Emiatt élt végig Krisztus minden életkort is, hogy mindenki számára helyreállítsa az Istennel való közösséget.” (Szent Ireneusz)

KEK 520 Jézus egész életében *példaképpül* adta magát *nekünk*: ő a „tökéletes ember”, aki arra hív, hogy tanítványai legyünk és kövessük őt: alázatosságával példát adott nekünk a követésre, imádságával imádkozni tanít, szegénységével arra szólít, hogy a nélkülözéseket és üldözéseket készséggel vállaljuk.

KEK 521 Krisztus megteszi, hogy mindazt, amit életében átélt, mi az *életünkkel* *őbenne éljük, és ő a maga életével mibennünk élje*. „Ő ugyanis az Isten Fia, megtestesülésében bizonyos módon minden emberrel egyesült.” Arra vagyunk hivatva, hogy egyé legyünk övele; ő megteszi, hogy mi mint Testének tagjai megosszuk vele azt, amit ő testi életében értünk és mint példaképünk átélt:

„Jézus misztériumait és állapotait folytatnunk kell és be kell teljesítenünk, és gyakran kell kérnünk őt (...), hogy vigye ezt végbe bennünk és egész Egyházában (...) Isten Fia ugyanis a kegyelmek révén, melyeket e misztériumok által közöl, és a tevékenységek révén, melyeket általuk bennünk véghez akar vinni, misztériumaiban részesít, hogy azokat kiárássa, s bennünk és egész Egyházában bizonyos értelemben folytassa. Ily módon akarja bennünk e misztériumokat beteljesíteni” (Eudes Szent János).

KEK 562 Krisztus tanítványainak hasonlóvá kell válniuk öhozzá, annyira, hogy ő alakuljon ki bennük. „Ezért fölvetetünk az ő életének misztériumaiba, hasonlóvá válunk öhozzá vele együtt meghalván és föltámadván, míg csak együtt nem fogunk uralkodni vele.” (Lumen Gentium)

KEK 522 Isten Fiának földre jövele oly mérhetetlenül nagy esemény, hogy Isten évszázadokon át akarta azt előkészíteni. Ő maga mindent – a „korábbi szövetség” szertartásait és áldozatait, előképeit és szimbólumait – Krisztusra irányít: őt hirdeti az Izraelben egymást követő próféták ajka által. Egyébként a pogányok szívében homályos várakozást ébreszt ezen eljövétel iránt.

KEK 523 *Keresztelő Szent János* az Úr közvetlen előfutára; tőle küldetett, hogy utat készítsen. Ő maga a „Magasságbeli prófétája” (Lk 1,76), minden prófétát fölülmúl, az utolsó közülük, megnyitja az evangéliumot; anyja méhéből köszönti Krisztus eljövetelét, és abban találja örömét, hogy ő a „völegény barátja” (Jn 3,29), akit „Isten bárányának” nevez, „aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1,29). „Illés szellemével és erejével” (Lk 1,17) jár Jézus előtt, és prédikációjával, bűnbánati keresztségével s végül vértanúságával tanúságot tesz róla.

KEK 524 Az *adventi liturgia* évenként visszatérő ünneplésével az Egyház aktualizálja ezt a messiásvárást; ezáltal a hívők részt vesznek a Megváltó első eljövetelének hosszú előkészítésében, és megújítják magukban a vágyat a második eljövetele iránt. Az előfutár születésének és vértanúságának ünnepén az Egyház egyesül az ő vágyával: „*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem*” (Jn 3,30).

KEK 525 Jézus egy istálló alázatosságában született, szegény családban; az esemény első tanúi egyszerű pásztorok voltak. Ebben a szegénységben ragyog föl az Ég dicsősége. Az egyház nem fárad bele ezen éjszaka dicsőségének megéneklésébe...

KEK 526 Istenhez képest „gyermekké lenni” az Országba történő belépés föltétele; ehhez meg kell alázkodni, kicsivé kell válni; sőt „újra kell születni” (Jn 3,7), Istenből kell születni, hogy valaki Isten fiává legyen. A születés misztériuma teljeseedik bennünk, amikor Krisztus „formálódik” bennünk. Jézus születése e „csodálatos cserének” misztériuma

KEK 527 Jézus *körülmetélése* nyolc nappal a születése után jele annak, hogy besorolták Ábrahám leszármazottai közé, a szövetség népébe, a Törvény alattvalója, és jele annak, hogy Izrael istentiszteletére rendelik, melyben egész élete folyamán részt fog venni. Előképszerűen jelzi a „krisztusi körülmetélést”, ami a keresztség.

KEK 529 A *bemutatás a templomban* úgy mutatja Jézust, mint az Elsőszülöttet, aki az Úrhoz tartozik, mint sajátja. Simeonnal és Annával Izrael egész várakozása jön az Üdvözítőjével való *találkozóra* (a bizánci hagyomány ezt az ünnepet *találkozásnak* nevezi). Jézust fölismerik mint a régóta várt Messiást, mint a „nemzetek világosságát” és „Izrael dicsőségét”, de úgy is, mint „jelet, melynek ellene mondanak”. A fájdalom kardja, amit Máriának jövendölnek, előre hirdeti azt a másik, tökéletes és egyedülálló följánlást a kereszten, mely ajándékozni fogja azt az üdvösséget, melyet Isten „minden nép színe előtt készített”.

KEK 530 A *menekülés Egyiptomba* és a betlehemi gyermekgyilkosság megmutatja a sötétség szembehelyezkedését a világossággal: „A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be” (Jn 1,11). Krisztus egész élete az üldözések közepette telt. Övéi részesednek e sorsban. Az Egyiptomból való visszatérés a kivonulásra emlékeztet, és Jézust úgy mutatja be, mint a végleges szabadítót.

KEK 534 *Jézus megtalálása a templomban* az egyetlen esemény, mely az evangéliumok Jézus

rejtett életéről való hallgatását megtöri. Ezáltal Jézus sejteti küldetése iránti teljes, istenfiúságából fakadó odaadásának misztériumát: „*Nem tudtátok, hogy Atyám dolgaiban kell lennem?*” Mária és József nem értették e szavakat, de a hitben elfogadták, és Mária „mindezeket az ígéket megőrizte a szívében” a hosszú évek során, mialatt Jézus feltűnések nélküli élet csöndjében rejtve maradt.

KEK 564 Jézus Mária és József iránti engedelmességével, hosszú évekig tartó, alázatos munkájával Názáretben az életszentség példáját adja nekünk a család és a munkás élet mindennapjaiban.

KEK 565 Jézus nyilvános életének kezdetétől, keresztségétől fogva „Szolga”, aki teljesen a megváltás művének szenteli magát, melyet szenvedésének keresztségével fog beteljesíteni.

KEK 535 Jézus nyilvános életének kezdete a keresztsége Jánosnál a Jordánban. János hirdette „a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára” (Lk 3,3). Bűnösök, vámosok és katonák, farizeusok és szaduceusok és utcanők sokasága jött, hogy megkeresztelkedjék nála. „Akkor eljött Jézus.” A Keresztelő vonakodott, de Jézus biztatta, és fölvette tőle a keresztséget. A Szentlélek galamb képében szállt Jézusra, és a mennyből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam” (Mt 3,13-17). Ez Jézusnak mint Izrael Messiásának és Isten Fiának megjelenése (epifániája).

KEK 536 A keresztség Jézus részéről a szenvedő Szolga küldetésének elfogadása és kezdete. Engedi, hogy a bűnösök közé sorolják. Már most „az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29); már elővételezi halálának „vérkeresztségét”. Azért jön, hogy „beteljesítsen minden igazságot” (Mt 3,15), azaz teljesen aláveti magát Atyja akaratának: szeretetből vállalja magára a halál keresztségét bűneink bocsánatára. Erre a készsége válaszul az Atya hangja, aki Fiában teljesen kedvét találta. A Szentlélek, akit Jézus fogantatása óta teljesen birtokol, jön, hogy rajta „maradjon”. Jézus az egész emberiség számára a Lélek forrása lesz. Kereszteléskor „megnyílt neki az ég” (Mt 3,16), melyet Ádám bűne bezárt; és amikor Jézus és a Lélek a vízbe ereszkedett, az megszentelődött – ez az új teremtés előjátéka.

KEK 538 Az evangéliumok beszélnek egy magányos időszakról, melyet Jézus közvetlenül a Jánostól fölvev keresztsége után a pusztában töltött: „a Lélek a pusztába vitte őt” (Mk 1,12), és ő ott maradt negyven napig étlenül; vadállatok között élt és angyalok szolgáltak neki. Ennek az időszaknak a végén a Sátán háromszor kísérti meg őt, hogy próbára tegye fiúi kapcsolatát Istennel. Jézus visszaveri e támadásokat, melyek összefoglalják az Ádámot a Paradicsomban és Izraelt a pusztában ért kísértéseket, ezután az ördög egy időre visszahúzódott tőle (Lk 4,13).

KEK 540 A kísértés megmutatja, hogy Isten Fia mely módon Messiás, ellentétben azzal a szereppel, amit a Sátán javasolt neki, s melyben az emberek szívesen látták volna. Ezért Krisztus *helyettünk* győzte le a Kísértőt: „Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt” (Zsid 4,15). A negyvennapos böjti idő által az Egyház minden esztendőben egyesül Jézus misztériumával a pusztában.

KEK 541 „Miután Jánost fogságba vetették, Jézus Galileába ment, hirdetvén Isten evangéliumát, és mondta: »Beteljesedett az idő és elközelgett az Isten országa; tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumnak«” (Mk 1,14-15). „Hogy az Atya akaratát teljesítse, Krisztus megalapította a földön a mennyek országát” (Lumen Gentium). Az Atya akarata pedig az, hogy „az embert isteni életben való részesedésre emeli” (Lumen Gentium). Azáltal teszi ezt, hogy az embereket az ő Fia, Jézus Krisztus körül összegyűjti. Ez az összegyűjtött közösség az Egyház, mely a földön Isten országának „csírája és kezdete” (Lumen Gentium).

KEK 567 A mennyek országát Krisztus megnyitotta a földön. „Ez az ország Krisztus igéjében,

tetteiben és jelenlétében ragyogott föl az emberek előtt” (Lumen Gentium). Az Egyház ennek az országnak magva és kezdete. Kulcsai Péterre lettek bízva.

KEK 543 Minden ember meghívást kap arra, hogy belépjen az Országba. Ez a messiási ország, melyet először Izrael fiainak hirdettek, minden nép embereinek szól. Aki be akar lépni az Országba, annak el kell fogadnia Jézus szavát.

KEK 544 Az ország a szegényekké és a kicsinyeké, vagyis azoké, akik alázatos szívvel elfogadták. Jézus küldetése az, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek (Lk 4,18). Boldognak mondja őket, mert „övék a mennyek országa” (Mt 5,3); az Atya a „kicsinyeknek” akarta kinyilatkoztatni azt, ami rejtve marad a bölcsék és az okosok előtt. A jászoltól a keresztingig megosztja életét a szegényekkel; ismeri az éhséget, a szomjúságot és a nélkülözést. Sőt, azonosítja magát minden szegénnyel, és az irántuk tanúsított tevékeny szeretetet teszi az országába belépés feltételül.

KEK 545 Jézus Isten országának asztalához hívja a bűnösöket: „Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket” (Mk 2,17). Megtérésre szólítja föl őket, ami nélkül nem lehet belépni az Országba. De szóval és tettel megmutatja nekik Atyja határtalan irgalmát irántuk, és a határtalan „örömet”, mely „az égben lesz egyetlen megtérő bűnös miatt” (Lk 15,7). E szeretet legfőbb bizonyossága életének fölládozása „a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28).

KEK 546 Jézus példabeszédek által – melyek tanításának jellegzetességei – hív arra, hogy belépünk az Országba. Általuk hív meg az Ország ünnepi lakomájára, ugyanakkor radikális döntést kíván: az Ország elnyeréséért az embernek mindent el kell ajándékoznia; a szavak nem elegendők, tettekre van szükség. A példabeszédek szinte tükröt tartanak az ember elé, melyben fölismerheti: sziklás talajként vagy jó földként fogadja-e be az ígét? Mit kezd a kapott talentumokkal? A példabeszédek magva Jézus és az Ország jelenléte a földön. Az embernek be kell lépnie az Országba, azaz Krisztus tanítványává kell lennie, hogy „megismerje a mennyek országának titkait” (Mt 13,11). A „kívülállóknak” (Mk 4,11) minden rejtve marad.

KEK 549 Amikor Jézus embereket a földi éhségtől, igazságtalanságtól, betegségtől és haláltól megszabadít, messiási jeleket ad. De nem azért jött, hogy a földön minden bajt megszüntessen, hanem hogy az embereket a lehető legrosszabb rabszolgaságból, a bűn szolgátságából kiszabadítsa, mely hatálytalanítja istengyermeki hivatásukat és oka mindenfajta emberi rabszolgaságnak.

KEK 550 Isten országának eljövele a Sátán országának veresége: „Ha pedig én Isten Lelkével üzöm ki a gonosz lelkeket, akkor bizony eljött hozzátok az Isten országa” (Mt 12,28). A Jézus által végzett ördögűzések megszabadítják az embereket a gonosz lelkek hatalmától. Elővételezik Jézus nagy győzelmét „evilág fejedelme” fölött. Krisztus keresztyje által Isten országa véglegesen megszilárdul: „Az Úr a fáról országot”.

KEK 551 Jézus nyilvános életének kezdetétől fogva férfiakat választott ki, szám szerint tizenkettőt, hogy vele legyenek és részesedjenek küldetésében. Részt adott nekik hatalmából „és elküldte őket, hogy hirdessék Isten országát és gyógyítsanak betegeket” (Lk 9,2). Örökre Krisztus országához tartoznak, mert ő általuk vezeti az Egyházat....

Irodalom:

A Katolikus Egyház katekizmusa (KEK) Budapest, Szent István Társ. 1994.
 A Ferences Világi Rend Regulája. (Reg) Budapest, FVR OT 2002.
 Assisi Szent Ferenc Művei Újvidék, Szeged, Csíksomlyó Agapé 1992.

